

сно-то пѣяне на славѣя и птичета сж далечь, далечь отъ да насладятъ и развѣселятъ човѣка, що тукъ по неволѣ пжтува. Тѣхный изглѣдъ, тѣхный слухъ го правятъ да трипери още пове-че; негово-то лице часъ по часъ ся измѣнява, той върви съ очи наведены на долу; той ся пази щото неговы-тѣ стжпки ни най малакъ шюмъ да не издаватъ; часто ся той оглѣдва на около, гибелны мысли и въображенія едно отъ друго по страшны ся въртятъ въ неговж-тж главж; малко едно попълзяване на нѣкои влѣкоходны животны на около му го стрѣсва; той ся стра-хува даже отъ себе си и бой ся за живота си. Нъ какъ да ся не бой и страхува? Какъ да не мысли? И какъ той бѣдный да не трепери, като часто въ пжтя срѣща простъ отъ камькъ памя-тникъ, издигнатъ надъ неговъ мъртавъ убитъ братъ, надъ неговъ роднинж, надъ неговъ съо-течественникъ!

Горко! тыя прѣкрасны мѣста крыжтъ въ себѣ си кръвождни и звѣроподобни чловѣци, коихъ само-то старателно правителство едва може да въспрѣ съ часто-то обыхождане на кжр-сердары (горскы жандармы); и за това злощастный пжтникъ ся има за благополучень, или изъ-ново родень, ако може си избави живота, и ако може ся измъкна здравъ и читавъ изъ тыя опасны мѣста.

Дядо Иванъ, нашъ познатъ вече старецъ, ималъ да прикарва прѣзь главж-тж си и това,